USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Z. M.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha 10, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie,** se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2017, č. j. KRPU-97339-48/ČJ-2017-040022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 7. 2017, č. j. 41 A 5/2017 - 39,

takto:

I. Řízení **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Jindřichu Lechovskému, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti v částce **4 114 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 5. 2017, č. j. KRPU-97339-31/ČJ-2017-040022, byl žalobce zajištěn podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III"). Doba trvání zajištění byla stanovena na 30 dní od omezení svobody dne 9. 5. 2017 v 14:30 hod. Rozhodnutím ze dne 7. 6. 2017, č. j. KRPU-97339-48/ČJ-2017-040022 (dále jen „napadené rozhodnutí"), žalovaný podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců prodloužil dobu trvání zajištění žalobce o 33 dnů, tj. do 10. 7. 2017.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) zamítl rozsudkem ze dne 3. 7. 2017, č. j. 41 A 5/2017 – 39 (dále jen „napadený rozsudek“).

[3] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, kterou opírá o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), a navrhuje zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil. Jádro stížnostní argumentace spočívá v nedostatečném zohlednění stěžovatelova zdravotního stavu, neboť podle jeho názoru měl být považován za zranitelnou osobu, což se mohlo promítnout do dalšího postupu žalovaného a možnosti předat jej podle nařízení Dublin III do Polska. Zranitelnost cizince je třeba posoudit i v řízení o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců a vyvodit z toho případné důsledky pro realizovatelnost účelu zajištění.

[4] Z obsahu správního spisu vyplynulo, že stěžovatel se rozhodl pro dobrovolný návrat do země původu a Ministerstvo vnitra vyhovělo jeho žádosti o uhrazení s tím souvisejících nákladů. Žalobce byl předán na hraniční přechod na mezinárodním letišti dne 3. 7. 2017 a odletěl do Erbilu v Iráku. Zajištění stěžovatele tak bylo ukončeno ke dni 3. 7. 2017, tedy před podáním kasační stížnosti ze dne 15. 8. 2017.

[5] Nejprve se tedy Nejvyšší správní soud musel vypořádat s důsledky novelizace zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. S účinností od 15. 8. 2017 totiž ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců zní: *V případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění cizince policie neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.* Podle čl. II odst. 1 první části zákona č. 222/2017 Sb. platí, že *řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*. Nejvyšší správní soud toto ustanovení v rozsudku ze dne 24. 8. 2017, č. j. 2 Azs 229/2017 – 41, vyložil tak, že § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců v nyní účinném znění lze aplikovat pouze v řízeních zahájených po nabytí účinnosti zákona č. 222/2017 Sb. Kasační stížnost stěžovatele byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena dne 15. 8. 2017, z časového hlediska je tedy aplikace nového znění § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců přípustná.

[6] V usnesení ze dne 25. 9. 2017, č. j. 3 Azs 243/2017 - 24, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že pokud krajský soud o žalobě proti rozhodnutí o zajištění meritorně rozhodl a Nejvyšší správní soud následně rozhodl o zastavení řízení v důsledku ukončení zajištění, nebyl cizinci přístup k soudu odepřen: „*Nárok na soudní řízení v další instanci (navíc bezvýjimečný), pak není Ústavou či Listinou nikde formulován a právem na spravedlivý proces ve věcech správního soudnictví ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny, věty první není pokryt ani nejde*

o případ podle čl. 2 dodatkového protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod uveřejněných pod č. 209/1992 Sb.“

[7] V nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od citovaného právního názoru odchýlit. Obzvláště za situace, kdy stěžovatel podal kasační stížnost ve věci rozhodnutí ze dne 10. 5. 2017 o zajištění ještě před účinností uvedené novely zákona o pobytu cizinců, a Nejvyšší správní soud ji meritorně přezkoumal rozsudkem ze dne 14. 11. 2017, č. j. 5 Azs 223/2017 - 27, a neshledal zajištění stěžovatele, ani navazující závěry krajského soudu, nezákonnými. Argumentace obsažená v kasační stížnosti ve věci zajištění stěžovatele byla totožná jako v kasační stížnosti podané ve věci rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění nyní posuzované. Stěžovatel shledává nezákonnost napadeného rozhodnutí v nedostatečném zohlednění jeho zdravotního stavu již při samotném zajištění a nad rámec kasační stížnosti podané ve věci rozhodnutí o zajištění nijak nebrojí proti napadenému rozhodnutí o prodloužení doby zajištění. Nejvyšší správní soud proto zcela odkazuje na citovaný rozsudek ze dne 14. 11. 2017, v němž se podrobně vypořádal s argumentací stěžovatele, kterou zpochybňoval napadené rozhodnutí i rozsudek krajského soudu v této věci.

[8] Jelikož ze správního spisu bez pochybností vyplývá, že zajištění stěžovatele bylo před podáním kasační stížnosti ukončeno, a byla tak naplněna hypotéza § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, nevyžadoval Nejvyšší správní soud stanovisko stěžovatele a žalovaného. Rozhodnutí o prodloužení zajištění stěžovatele věcně přezkoumal krajský soud (rozhodnutí o zajištění dokonce i Nejvyšší správní soud), byl tedy zároveň naplněn požadavek vyplývající z čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Kasační stížnost je koncipována jako mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Nejvyššímu správnímu soudu proto nic nebrání rozhodnout v souladu s § 47 písm. c) s. ř. s., aplikovaným na základě § 120 s. ř. s., ve spojení s § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců o zastavení řízení o kasační stížnosti.

[9] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

[10] Zástupcem stěžovatele byl usnesením krajského soudu ze dne 13. 6. 2017, č. j. 41 A 5/2017 - 24, ustanoven advokát Mgr. Jindřich Lechovský, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 9 s. ř. s. hradí stát. Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) a dále 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů v souladu v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), celkem tedy 3 400 Kč. Zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto je odměna navýšena o částku odpovídající této dani (tj. 21 %), kterou je zástupce povinen z odměny za zastupování a z náhrady hotových výdajů odvést, tedy o částku 714 Kč. Částka v celkové výši 4 114 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. listopadu 2017

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu